USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **D. V. N.**, zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6, proti žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy,** se sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2018, č. j. KRPA-90287-19/ČJ-2018-000022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2018, č. j. 2 A 23/2018 - 38,

takto:

I. Řízení **se zastavuje.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátovi Mgr. Jindřichu Lechovskému, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti v částce **8 228 Kč**, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný vydal dne 9. 3. 2018 rozhodnutí č. j. KRPA-90287-19/ČJ-2018-000022 (dále jen „napadené rozhodnutí), kterým zajistil žalobce podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody. Žalobce totiž nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění, které nabylo právní moci dne 31. 1. 2018. Poté, co byl od 28. 12. 2017 do 14. 2. 2018 ve výkonu trestu odnětí svobody, neopustil území České republiky, přestože tak měl učinit do 3. 3. 2018.

[2] Žalobce napadl uvedené rozhodnutí žalobou, kterou Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) jako nedůvodnou zamítl rozsudkem č. j. 2 A 23/2018 - 38 ze dne 23. 4. 2018 (dále jen „napadený rozsudek“).

[3] Rozsudek městského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, kterou opírá o důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), a navrhuje zdejšímu soudu, aby napadený rozsudek zrušil včetně napadeného rozhodnutí. K věcnému projednání kasační stížnosti nicméně Nejvyšší správní soud nepřistoupil, neboť před rozhodnutím věci (po učinění všech nezbytných úkonů nutných pro rozhodnutí) zjistil, že jsou splněny podmínky pro zastavení řízení o kasační stížnosti.

[4] Z předloženého správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel požádal dne 16. 3. 2018 o mezinárodní ochranu. Následně rozhodl odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra o zajištění stěžovatele podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (rozhodnutí č. j. OAM-49/LE-LE05-LE26-PS-2018 ze dne 20. 3. 2018). Z toho důvodu vydal žalovaný dne 22. 3. 2018 příkaz k ukončení původního zajištění stěžovatele podle § 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců.

[5] Podle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 15. 8. 2017 *[v] případě, že je zajištění cizince ukončeno před vydáním rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince nebo proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení, soud řízení o žalobě zastaví. O ukončení zajištění cizince policie neprodleně informuje příslušný soud, který žalobu projednává. Věty první a druhá se pro řízení o kasační stížnosti použijí obdobně.*

[6] Nejvyšší správní soud připomíná, že ve svém usnesení č. j. 3 Azs 243/2017 – 24 ze dne 25. 9. 2017 dospěl k závěru, že pokud krajský (v tomto případě městský) soud o žalobě proti rozhodnutí o zajištění meritorně rozhodl a Nejvyšší správní soud následně rozhodl o zastavení řízení v důsledku ukončení zajištění, nebyl cizinci přístup k soudu odepřen, neboť „*[n]árok na soudní řízení v další instanci (navíc bezvýjimečný), pak není Ústavou či Listinou nikde formulován a právem na spravedlivý proces ve věcech správního soudnictví ve smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny, věty první není pokryt ani nejde o případ podle čl. 2 dodatkového protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod uveřejněných pod č. 209/1992 Sb.*“ (obdobně srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2017, č. j. 6 Azs 291/2017 – 31). Aplikace citovaného ustanovení v řízení před Nejvyšším správním soudem poté, co městský soud zajištění stěžovatele věcně posoudil, je proto v souladu s Ústavou, Listinou základních práv a svobod i s mezinárodními smlouvami o lidských právech, jimiž je České republika vázána.

[7] Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2017, č. j. 6 Azs 320/2017 – 20, č. 3863/2018 Sb. NSS, dále vyplývá, že výše citované ustanovení § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců se uplatní i tehdy, byl-li cizinec ještě před rozhodnutím Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti „přezajištěn“, tedy byl-li zajištěn samostatným rozhodnutím jiného správního orgánu (Ministerstva vnitra). „*Trvá-li zajištění dále v režimu zákona o azylu, je vykonáváno na základě jiného rozhodnutí vydaného Ministerstvem vnitra, nikoli na základě rozhodnutí o zajištění, které bylo vydáno policií a které je žalobou napadeno.*“ Jinými slovy, i ukončení zajištění podle § 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců spadá pod případy předpokládané v § 172 odst. 6 citovaného zákona.

[8] Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že byla naplněna hypotéza § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců – zajištění stěžovatele bylo před rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ukončeno. Rozhodnutí o zajištění stěžovatele věcně přezkoumal městský soud, byl tedy zároveň naplněn požadavek vyplývající z čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Kasační stížnost je koncipována jako mimořádný opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví. Nejvyššímu správnímu soudu proto nic nebrání rozhodnout v souladu s § 47 písm. c) s. ř. s. aplikovaným na základě § 120 s. ř. s., ve spojení s § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců o zastavení řízení o kasační stížnosti.

[9] Nejvyšší správní soud zvažoval, zda není na místě přerušit řízení a vyčkat rozhodnutí Ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 41/17 (návrh skupiny senátorů na zrušení § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců) či rozhodnutí Soudního dvora o předběžné otázce ohledně souladu § 46a odst. 9 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (který obsahuje stejné podmínky pro zastavení řízení jako § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců), s unijním právem, předložené mu Nejvyšším správním soudem v usnesení č. j. 10 Azs 252/2017 – 43 ze dne 23. 11. 2017. Stejně jako ve svých usneseních ze dne 7. 3. 2018, č. j. 3 Azs 361/2017 – 28, a č. j. 6 Azs 416/2017 – 25, či například ze dne 19. 4. 2018, č. j. 7 Azs 81/2018 – 26, však Nejvyšší správní soud dospěl (z výše uvedených důvodů) k závěru, že pochybnosti skupiny senátorů ani desátého senátu o souladu nyní aplikované právní úpravy s ústavním pořádkem či unijním právem nesdílí. V podrobnostech lze potom odkázat na odstavce 17–22 citovaného usnesení č. j. 3 Azs 361/2017 – 28.

[10] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

[11] Zástupcem stěžovatele byl usnesením městského soudu č. j. 2 A 23/2018 – 18 ze dne 19. 3. 2018 ustanoven advokát Mgr. Jindřich Lechovský, jehož odměnu a hotové výdaje podle § 35 odst. 9 s. ř. s. hradí stát. Ustanovenému zástupci stěžovatele Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za dva úkony právní služby spočívající v poradě s klientem přesahující jednu hodinu [§ 11 odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „advokátní tarif“)], a v sepisu a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], za nějž mu za každý náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 7 bod 5 aplikovaný na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a 300 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 6 800 Kč. Zástupce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, proto je odměna navýšena o částku odpovídající této dani (tj. 21 %), kterou je zástupce povinen z odměny za zastupování a z náhrady hotových výdajů odvést, tedy o částku 1 428 Kč. Částka v celkové výši 8 228 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. června 2018

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu